

zřetele na správní spisy, pouze na základě obsahu stížnosti a přednesu při případném ústním líčení.

Poněvadž úřad nepopřel skutkových okolností uvedených ve stížnosti, jež mu byla sdělena, ani nevyvrátil jejich správnost spisy, vychází nss z předpokladu, že okolnosti ty odpovídají správním spisům a položil je za základ svého rozhodnutí.

Dle přednesené stížnosti šlo o vymáhání útrat právního zastoupení proti exekutovi spolu s kapitálem; odmítl-li žal. úřad st-lčino odvolání, poukázav k cit. § 36 zák. čl. I. z 1911, vyslovujícimu, že spory o odměnu a útraty advokátovy mohou býti vzneseny také na soud toho místa, kde byla kancelář advokátova v době zmocnění, čímž stanovena pouze odchylka od kompetenčního předpisu § 56 zák. čl. XXXIV z 1874, vycházel patrně z předpokladu, že v daném případě jde o takový spor.

Tento předpoklad však, jak patrně, odporoval by spisům, žal. úřad neměl tudíž pro svůj závěr dostatečného skutkového podkladu, pročez bylo zrušiti jeho výrok podle § 6 zák. o ss a přenechatí úřadu, aby hledě k vytknuté právě vadě nové rozhodnutí vydal.

Č. 2174.

Obecní úředníci: Kdo je vedoucím konceptním úředníkem?

(Nález ze dne 31. března 1923 č. 5102).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 504 adm.

V ě c: Řehoř L. v K. (adv. Dr. Otto Stein z Prahy) proti právnímu výboru v Praze (za zúčastněnou stranu obec K. — adv. Dr. Karel Schöppe z Ústí n./L.) o služební požitky vedoucího obecního úředníka konceptního.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v N.-K., upravujíc v sezení dne 29. března 1920 služební požitky st-le, od 1. února 1899 definitivního obecního tajemníka, podle zákona ze dne 23. července 1919 č. 443 Sb., přiznalo mu jako konceptnímu úředníku trvale ustanovenému základní služné rovnající se základnímu služnému 2. stupně IX. h. tř. státních úředníků a vyměřilo mu dle toho a hledíc k jeho 21leté služební době všecky příslušné požitky.

Odvolání st-lova, v nichž se domáhal jako vedoucí úředník konceptní základního služného odpovídajícího prvému stupni VIII. hodnostní třídy, byla pořadím instancí správních zamítnuta, na konec nař. rozhodnutím zsv-u z 3. prosince 1921 pro nedostatek předběžného vzdělání, jež po zákonu znemožňuje, aby se mohl st-l považovati za vedoucího úředníka.

Stížnost navrhuje zrušení nař. rozhodnutí pro nezákonnost. Prvá zákonná podmínka vymáhaného nároku vedoucího konceptního úředníka, totiž předběžná, po absolvovaných studiích právnických odbyta praxe konceptní, jest prý nahražena u st-le dle § 41, odst. 4 cit. zák. službou konceptní déle než 20letou, druhá podmínka, totiž požadavek právnické kvalifikace, prý odpadá dle § 6, odst. 2. cit. zák. u úředníků,

kterí jako st-l do účinnosti cit. zákona konceptní práce u obce vykonávali.

O stížnosti uvažil nss toto:

Zúčastněná strana námítla při ústním jednání nepřipustnost stížnosti, poněvadž st-l nepodal opravného prostředku z usnesení ob. zastupitelstva z 29. března 1920, jímž mu byl přiznán základní plat toliko ve výši 2. stupně IX. hodn. třídy státních úředníků, čímž otázka základního platu byla pravoplatně rozhodnuta.

Tato námitka není odůvodněna. Usnesení z 29. března 1920, jímž byly st-li upraveny požitky podle zákona z 23. července 1919, nemá povahu rozhodnutí ve sporu, který vzešel tím, že se st-l domáhal dle téhož zákona přiznání požitků vyšších, a nelze se ho proto v této příčině dovolávati jako pravoplatného rozhodnutí.

Ve věci samé nelze stížnosti dáti za pravdu. Podmínky nároku konceptního úředníka, jakým st-l nesporně jest, na základní služné rovnající se základnímu služnému prvního stupně VIII. hodn. třídy státních úředníků, jsou dle čl. I. Šu 19 bodu II č. 1 tři: 1) aby byl úředníkem vedoucím (prvním), 2) aby absolvoval studia právnická a 3) aby se mohl vykázati po absolvování tom předběžnou aspoň pětiletou praxí konceptní.

Jest správný názor stížnosti, že, jak to také nss již v nálezu Boh. 504 adm. a v mnoha jiných vyslovil, podmínka třetí nahrazena jest u st-le dle § 41, odst. 4 cit. zák. tím, že, jak nesporno, sloužil již před počátkem účinnosti cit. zákona jako konceptní úředník obce déle než 20 let.

Nelze však dáti stížnosti za pravdu také v tom, že by i podmínka druhá byla nahrazena dle čl. 1 § 6, odst. 2 cit. zákona tím, že st-l již před počátkem působnosti cit. zákona konal u obce konceptní práce.

Neboť, jak již v témže nálezu bylo vysloveno, nárok na služné prvního stupně VIII. h. tř. dle cit. Šu 19 II 1. nevzchází úředníkům konceptním, kteří nemohou se vykázati absolvovanými studii právnickými, byť i sloužili déle 20 let. Tato studia dispensí ve 4. odst. Šu 41 udělenou prominuta nejsou.

Ustanovení § 6 zák. nemůže se st-l dovolávati, poněvadž ustanovení toto promíjí průkaz o vykonaných studiích a zkouškách právnických dosavadním úředníkům konceptním jen potud, že tito mohou i na dále bez průkazu řečené kvalifikace setrvati jako úředníci konceptní ve službě obce, mající nejméně 3000 obyvatel.

Ježto st-l nesporně absolvovaným právníkem není a nař. rozhodnutí právě z nedostatku předběžného zákonem požadovaného vzdělání, tedy z nedostatku absolvovaných právnických studií st-lův nárok zamítlo, nelze vzhledem k tomu, že po zákonu odpadnutí i jen jediné hořejší podmínky nedává onomu nároku vzniknouti, shledávati v nař. rozhodnutí nezákonnost.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba obírat se i otázkou, je-li dána také prvá hořejší podmínka, aby byl st-l úředníkem vedoucím (prvním), která byla nař. rozhodnutím rovněž popřena.